

Мацко бѣше облѣченъ въ спретнѣ и лѣплѣ прѣмѣнѣ: лицето му бѣше измыто, кѣдравата му коса опомадема, хубавитѣ му рѣцѣ бѣхѣ бѣлы като прѣсно мѣлко, и всичко това го правеше да ся вижда като да не е той Мацко. Гырджикътъ го изгледваше отъ петитѣ до върхътъ безъ да мигне; и пръвъ Мацко зинѣ та подума усмихнѣто:

— О, добръ ми е дошелъ учителътъ ми!

— Бре, да не сънувамъ азъ? Добръ ми каза мени мастро-Петраки че спѣ.

— Нито спишь нито сънувашъ; напредъ ти е ученикътъ ти Мацко, цѣлъ цѣленичкѣ, съ тѣзи само разницѣ че сега го казуватъ Сотиръ Трипаневъ.

— Чакай да ся прѣкрестѣ да не е магія! Е, сега ты чева си дѣте на кыръ Тодораки Трипани?

— Както ся види и дѣте му съмъ и нѣщо повечко; азъ съмъ му наслѣдникътъ.

— Ами дѣ е самъ той? — Побѣгнѣ. — Дѣ? — Въ Америкѣ. — Причината? — Разумѣва ся че ще да си е ималъ причинѣтѣ. — Види ся ще е имало нѣщо и го е тѣрсила полиціята. — Не знаѣ; това само знаѣ че съмъ наслѣдникътъ му и че той нѣма вече да ся завърне тука.

— Язѣкѣ! я вижъ ти, да дойдѣ чакъ днесъ! И азъ дойдохъ право тука да му кажѣ нѣщо, което щѣше да го направи да нѣма никакѣвъ страхъ и да ся не бои отъ нищо.

— Какво казувашъ?

— Ама азъ сякамъ че ты не трѣба да знаешъ каква е работата.

— Тежко ти! че азъ знаѣ всичкото, като писано, и отъ мене ли ще криешъ?

— Кой ти е обадилъ? — Самъ той. — Кога? — Прѣди да мя направи наслѣдникъ и да побѣгне. — Кога е тѣй, и знаешъ всичко, нека ти кажѣ и това. — Казувай.